

for urimelig lav Betaling. Der kører, navnlig om Vinteren, en Række Tog, hvor man skal lede efter at finde en Købebillet. Det er næsten udelukkende rejsende, der bruge Kort. Det maa have til Følge, at denne Bane giver et betydeligt Underskud. Denne Bane drives saaledes, at ingen Bane i det ganske Land giver et saa slet Resultat som denne Kystbane — man taler jo saa tit om urentable Baner i Jylland, men ingen giver saa slet Resultat som denne, og en af Grundene er, som sagt, de billige Kort mellem to Stationer. Derfor holder jeg paa en væsentlig Forhøjelse paa dette Punkt. Jeg erkender, at Forslaget er kommet ret højt op i Modsætning til det, der har været Tale om tidligere, men jeg kunde ønske at gaa endnu højere op. — Saa kommer der et nyt Punkt om Ugekort, som ikke findes hverken i den nugældende Lov og heller ikke i Kommissionens Forslag, men det er et Forslag, som man har været enig om fra alle Sider i det andet Ting, og et Forslag, som jeg ogsaa er glad ved.

Der kan være forskellige andre Bemærkninger at gøre, navnlig om Fribefordring; men jeg skal ikke opholde Tinget videre. Jeg skal kun gøre opmærksom paa, at Fribefordring har jo været indrømmet i en alt for stor Grad. Vi vare saa at sige alle i Kommissionen enige om, at det var aldeles urimeligt med alle de Fribilletter, der bleve uddelte paa forskellig Vis, og vi vare enige om, at her krævedes en meget betydelig Indskrænkning. Den Indskrænkning kan jo særlig naas, naar der bliver bestemte Lovregler for Fribefordringen, men jeg erkender, at meget, saare meget i saa Henseende maa lægges i Administrationens Haand, og derfor bliver det jo særlig Administrationen, der kommer til at have Opmærksomheden i fortrinlig Grad henvendt paa denne Indskrænkning i Fribilletsystemet.

Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale dette Forslag til det høje Tings Velvillie.

Breinholt: Naar man har siddet i Jernbanekommissionen og i Uger og Maaneder har drøftet de her foreliggende Spørgsmaal, fristes man let til at bilde sig ind, at man har slugt en hel Del Visdom, og til at give et Opkog af de saaledes erhvervede Kundskaber. Jeg skal imidlertid søge at holde mig saa vidt muligt fri for Reminiscenser fra hin Tid — ganske vil det selvfølgelig ikke kunne lykkes, men jeg skal holde mig meget nær til, hvad vi nu

have hørt af de to ærede foregaaende Talere, og til selve det foreliggende Lovforslag. De to foregaaende Talere have jo erklæret sig tilfredse med Lovforslaget, taget i dets Helhed, og givet det deres Tilslutning i alt væsentligt. Jeg er ikke saa heldig at kunne slutte mig til Lovforslaget i samme Grad som de to ærede Medlemmer, navnlig den sidste ærede Taler (Madsen-Mygdal), idet jeg har et Par Punkter, hvor jeg har meget væsentlige Indvendinger at gøre. Det første er hele det efter min Formening alt for stærkt grasserende Uvæsen med Abonnementskort. De to foregaaende Talere have set paa disse med ganske forskellige Øjne, idet det ærede 7de kongevalgte Medlem (Hedemann) mente, at der var forbundet et smukt Formaal med Kortene, og at det var bedst at gøre dem billigere endnu, end de ere. Derimod mente den sidste ærede Taler (Madsen-Mygdal), at Prisen var sat alt for lavt, og at der burde tilstræbes en Forhøjelse. Det glæder mig, at man saaledes i det mindste fra en Side vil gaa den samme Vej, som jeg anser for den rigtige. Kun gaar jeg og er tidligere gaaet meget videre, idet jeg endogsaa i sin Tid i Jernbanekommissionen har stillet Forslag om, at man skulde gøre tabula rasa ved at ophæve alle Abonnementskort og alle Frikort. Det kan jo dog hævdes, at rationelt er der ingen Grund til, for f. Eks. at tage Abonnementskort, at give Rabat paa de almindelige Biletpriser, naar alle ere enige om, at disse Priser ere urimelig lave, ja saa lave, at Statsbanerne endog give Underskud. Vi kende jo meget godt fra Forretningslivet, at en forretningsdrivende til store Forbrugere, til gode Kunder, giver Rabat. Det er ganske naturligt, thi han har dog, efter at have givet denne Rabat, en pæn og god Fortjeneste. Men naar der, som det her ved Statsbanerne er Tilfældet, ingen Fortjeneste er, og man endda yderligere giver Rabat, er det vel dog saa irrationelt, som tænkes kan — i alt Fald kan jeg ikke faa andet i mit stakkels Hoved, og jeg tror, at enhver privat forretningsdrivende aldrig vilde falde paa, naar han skulde sælge uden Fortjeneste, yderligere at give sine Kunder Rabat. Det kunde ikke falde nogen ind, det kan kun falde Staten ind at gøre den Slags Ting. Jeg fik i sin Tid i Kommissionen stor Tilslutning til min Tanke, men ganske vist af en mere platonisk Art. Man indrømmede, at det var rationelt rigtigt, men alt for radikalt. Aa, ja! det er det maaske ogsaa; men